

רחל מדחלת על כל העולם

אהבה בי 5 דולאר

ההצלחה הגדולה בה זכה הרביע הישראלי, שהוצג לאחרונה באולימפייה בפאריס, לא העשירה את משתתפי הרביע. אפילו הכוכבים שבלהקה, כמו הזמרת נחמה הנדל, קיבלו שכר שלא עלה על 20 דולאר ליום. אבל מיסכנים באמת היו אנשי להקת הריקוד שהופיעה בתוכנית.

הרקדנים נאספו בחלקם מלהקת כרמון ובחלקם מלהקת הפחול של ההסתדרות. הם אוכסנו באכסניה קטנה באחד מפרברי פאריס, וכיאות לחברי ההסתדרות, לא קיבלו יותר מ-5 דולאר ליום דמי-כיס.

וזאת היא אולי הסיבה העיקרית לכך שמחוק לכיבוש הגדול מעל קרשי הבמה, לא היו כמעט בכלל כיבושים מאחורי-הקלעים. הזאבים שבתוכנית באו כולם לפאריס עם נשותיהם: ג'וקי ארקיין לקח את אשתו אליין, אריק איינשטיין את אשתו אלונה, דן בירדן את שרית רז, ואילנה רובינא את מנחם גפן. כך שנתרו פנייים רק הרקדנים שבלהקה. אבל מה כבר אפשר לכבוש בפאריס בי 5 דולאר ליום? אפילו בספר צרפת בי 5 דולאר ליום מדברים רק על לינה, מזון וטיולים, מבלי להכליל את הנשים.

אבל להיות בפאריס בלי אהבה — זה כבר יותר מדי, אפילו לרקדנים של ההסתדרות. או אלה ניסו את מולם לפחות אצל הסדרניות שבאולימפייה. אולם התברר שגם אלה אינן מתלהבות לפלרטט עם מחזורים שאין בכיסם כסף לביילויים, מה גם שנשלחה אשה אחת, חסודה ומבוגרת, לשמור על הילדים הטובים של ההסתדרות.

רק אחד הרקדנים הצליח. הוא חיזר אחרי אחת הסדרניות במרץ כה רב, אבל בלי הצלחה, עד שביום האחרון נכמרו רחמיה עליה. היא הזמינה אותו על חשבונה למלון. אבל זה כמעט עלה לו ביוקר. למחרת, כאשר עמד המטוס, שהחזיר את הלהקה לארץ, להמריא, איחר אותו רקון להגיע אליו, הרביק אותו רק ברגע האחרון.

אני עדין למתאבדות

מי אמר שלגרמנים אין רגשי חרטה כלפי מה שעשו לעם היהודי? עובדה. כל פעם, שאינו גרמניה מחליטה להתאבד בברלין, היא עושה זאת דווקא בעדן-סלון של הישראלי שמעון עדן. עוד מעט יוכל מועד דונו של שמעון עדן להתחרות עם מיגדל אייפל כמוקד משיכה למתאבדים.

האחרונה ברשימה היא צעירה גרמניה בשם גודי ולר, שהחליטה להיות זמרת, ולעשות זאת דווקא במועדונו של שמעון. לשם כך עשתה את כל הדרך מהמבורג לברלין, והסכימה להופיע כזמרת חובבת בעדן סלון, אפילו בלי משכורת.

אבל היו שם שני כושים. אחד מהם עובד בתור מלצר ראשי, והשני היה הזמר המפורסם ג'אק האמר, שיופיע כנראה בקרוב גם בארץ. גודי התידדה עם שניהם, עד שיום אחד נאלצה לשלוח להוריה בהמבורג מיברק דחוף, ובו ביקשה לשלוח 400 מרק. כשאומרים 400 מרק בגרמניה, לא צריך להוסיף פירושים. כי זהו מחיר ביצוע הפלה מלאכותית שם.

כאשר קיבלה את הכסף, היא היתה מאושרת והלכה עם ג'אק האמר למסיבה שנעדרת

גודי ולר

כה בבית המלצר הכושי. האמר עזב אותה שם ברבע עשר, כדי ללכת לעדן סלון להופעתו. כעבור רבע שעה מצאו אותה באמבטיה מתה.

בארנקה היו רק 20 מרק. ההתאבדות הפכה לסנסציה מרעישה בכרלין, במיוחד כאשר הוריה של גודי לא היסטו לטעון: "היא גרצחה — הרוצח הוא אבי הילד!"

לא משנה אם היתה זו התאבדות או רצח. העיקר שהעדן סלון נמצא שוב בכותרות הראשיות.

מה לעשות?

החכמים שהמציאו את "חוק לשון הרע" חבטו את עצמם מפני כל אפס-רות בלתי-צפויה. הם כתבו את החוק הזה כך, שהתכולה שלו יכולה לנעת בכל נושא בעולם. אבל אין דבר בלי פירצה. דבר אחד בכל זאת שכחו החכמים בתקנתם: מה לעשות כאשר מוציא עתון דיבה על עצמו?

הייתי מתה לדעת מה היה קורה אילו אחד העתונים בארץ היה מפרסם סיפור על אחד מכתביו, המשמש גם כתבו של עתון אירופי גדול. והוא לא עושה זאת מתאוות-בצע, אלא משום שפשוט דרר שות לו שתי משכורות. האחת עבור אש-תו בארץ, והשניה עבור ידידתו המתגוררת באותה ארץ אירופית.

שנים של חיים משותפים מגלה אחד מבני הזוג את פרצופו של השני, השיבה נורית. "אף פעם אי-אפשר ללכת על בטוח. שום חברת-ביטוח איננה מבטחת נשואין, אפילו

נורית בתייער ובתה

אחרי היכרות של עשר שנים. תמיד צריך לקחת סיכון. עצם הגשואין זה כבר סיכון אחד גדול. אני הסתכנתי וחושבת שהצ'לחתי."

שבעה ימים ועוד

לפני ארבע וחצי שנים עוררה ציירת האופנה נורית בתייער התפעלות כללית, כאשר החליטה להינשא לצבר תל-אביבי החי באמריקה, אחרי היכרות של שבוע בלבד. בי-בין למון רמת-אביב, שם ראינה את אשתו של הארי בלפונטה למצן העולם הזה, הכיר רה נורית התמירה את רמי צוריאנו, בן בעל חנות הנעליים המפורסמת, שהפך לדייר ליעול במשרד-הבטחון האמריקאי, ונישאה לו. עתה הגיעה נורית להופשת מולדת, כשבי-ביסה דיפלומה סריה של מתכנתת ומעצבת אופנה. בושינגטון, עיר מגוריה, היא גרה כמה בלוקים בלבד מהבית הלבן, זה איפשר לה להתיידד בשעתו עם דווייט אייזנהאואר, לראות מקרוב את ג'ון קנדי ולרכל (דרך הגדר) עם בנותיו של הנשיא ג'ונסון. האם אפשר לחיות חיי נשואין מאושרים, כשמתחתנים אחרי שבוע היכרות בלבד? שאלתי את נורית.

"אני יודעת על מיקרים שרק אחרי 15

אל תדאגו לחיה

כל אלה שהיו מודאגים מהעובדה שבזון האחרון לא שומעים כל-כך על חיה הררית, יכולים להירגע. הכל בסדר. היא מתגוררת בבית מקסים ברובע לונדוני מפורא, יחד עם הבמאי ג'ק (מקום בצמרת) קלייטון. הוא מגדל יונים, והיא עובדת בכל הרצינות על כתיבת סרטים, יחד עם מזכירה פרטית, העומדת לרשותה לצורך זה.

העתונות האנגלית עוסקת בכל פעם בני-חושים בקשר למעמד האישי של חיה וקלייטון. איש עוד לא הצליח לגלות אם הוא כבר זכה בגם מאשתו הקודמת. אבל חיה אינה נראית מודאגת מכך. היא נראית מאושרת למדי, נוהגת במכונית-ספורט לב-נה ומבלה את סופי-השבוע שלה בחווה קטנה מחוץ ללונדון, הסיכית אף היא לג'ק.

בתו של רב נוצרי

דני זיירד הצריק (זה שקיבל בלתי-מספיק בשיר השכונה של חיים חפר), מכין לנו הפתעה יעימה לקראת השנה החדשה. לא האמין, אבל הפליי-בוי מספר 1 של חדרה והי-סביבה, הסוכן הראשי של ג'אגואר בכרכור, ומי שהיה בזמנו הרבי-סמל הכי בלונדי בצנחנים, עומד להתחתן. ולמשרד-הפנים צפוי כא-בראש לא קטן עקב זאת.

כי הכלה המיועדת, הנושאת את השם גרטה יעקובה פיליפזון (26), היא לא כלייך יהודיה. אומנם דני טוען: "היא בתו של רב נוצרי", אבל במשרד-הפנים עוד לא שמעו על המצאה כזאת. גרטה היא הולנדית, שבתקופת שהותה בארץ כבר הופיעה בתפקיד ניצבת במחזה אלקטרה בקאמרי. ואם היא החזיקה מעמד אצל דני זיירד שמונה חודשים — זהו שיא שאף סקומית אינה יכולה להתפאר בו.

מדוע החליט הרחוק המושבע להתחתן? "אני כבר גדולה" מתגאה דני (30). "תמיד הייתי מאוהב, אבל עוד אף פעם לא עשיתי להתחתן. זה מצב חדש שבבילי, ואני אוהב אתגרים בחיים"

אחורה. האחד סוחב את רגליו של ה"חולה, השני את מטות האלונקה. האחד מזין את המשא שמאלה, השני מזין אותו ימינה. האחד עולה על רגליו של השני, השני עולה על רגליו של הראשון. במבט ראשון אפשר לחשוב שהרעיון אינו כל כך מצחיק. אחרי שנורמן היסדום וחברו למשחק חוזרים עליו המישים פעם, בלחית העיניים פנים ועייתות גוף, כבר אין שום ספק בכך.

לאחר חצי שעה של הסתכלות בניסיונותיו הנואשים של היסדום להצחיק את הקהל בכל הדרכים הבלתי מצחיקות שישנו, אפשר להירדם באולם או לעזוב אותו. האפשרות השנייה מומלצת.

ישראל קולנוע מברזל

משרדו של סלום כדור מכוסה בשפע של מודעות נוצצות, ממולאות באברים נשים וורודים.

כדור יושב על כורסה רכה, בלב לבה של נרגיס, שהשקנית היהודית המהוללת. משמאלו "מערבולת של יצרים, שעדיין לא חזיתם בה" ומימינו "שחיתות מינית על החוף השומם".

הוא לא נראה נגש במיוחד מהאחיתה סביבו. ראשו נח בשלוה בחיקו של ג'ין מוסטאפה, "הכוכב הוהר בשמי תורכיה, בעל ההצלחה הסנסציונית חסרת-התקדים".

הוא משוחח עם נציגו של מפ"ץ אחרי: "זה סרט שקיבל פרס", הוא אומר לו, "מה אני אומר פרס, איזה עשרה פרסים. סרט מצויין, תראה אותו תשתגע. הוא הלך בכל העולם. בתורכיה הוא לא ירד איזה חצי שנה".

"תגיד לבוס שלך", הוא ממשיך, "שאת כל השבועה אני מוכר לו ב-10.000 לירות. יש לו כאן 30 קילו עם פרסים, ושחקנים מפורסמים מאוד. זה חצי חינם, תאמין לי".

דליה והאמת. אחרי שהאמין הלך, מוכן כדור לתת הסבר מפורט יותר על המקצוע שלו: "אנחנו קונים סרטים", הוא מספר, "לפי מה שהולך בחוף-לארץ, ולפי אם הסרט הוא טוב או לא טוב. למשל, היה סרט אחד עם מישל מורגן, קראו לו מדוע אחרת לבוא. זה היה סרט קראו עורכת-דין אלכוהוליסטית, שהיא נלחמת בי-אנשים שמוכרים את היין ואת הקוניאק לילדים קטנים. בסוף היא נהיית אלכוהוריסטית".

"ראינו שזה סרט כל כך טוב, וכמה הצ'לחה שהיתה לו בחוף-לארץ, וקנינו אותו. אבל יש סרטים", הוא מודה, "שלא הצליר חו בחוף-לארץ ושזכו כאן להצלחה גדולה, למשל ג'ין מוסטאפה התורכי. ויש מיקרים המוכים, משחק האמת. למשל, עם דליה לביא, הלך טוב בחוף-לארץ, ובארץ ירד לאחר שבוע או שבועיים".

ישנו אצלנו, למשל, הסרט של ג'ון קאסאוויץ, צללים. אמרו לו שזהו סרט מצויין, שזכה בפרס הגדול של פסטיבל ונציה, ושאינו יורד ממסכי בתי-הקולנוע בעולם מה שש שנים.

הוא קנה את זה, וזה נמצא אצלו בי-מחסן. הוא לא מצליח למכור אותו. "זה לא מתאים לטעם של הקהל הישראלי".

אין הודים בחיים. מה כן מתאים? "סרטים תורכיים טובים הולכים כאן טוב מאוד. סטיי ריגול ומתח טובים, כמו אי קונסטנטין. גם סרטים סוציאליים טובים, ודרמות טובות הולכים כאן, וסרטים הי-מבוססים על אופרות גדולות, כמו גברתי הנאוה, למשל".

אבל זה הכל תלוי בתקופות. הוא מס' ביר, "היתה תקופה שהקהל שלנו אהב דרמות איטלקיות. פעם הוא אהב אופרות איטלקיות. אחר כך זה השתנה לסרטים הודיים, ואחר כך לסרטים היסטוריים".

מה גורם לשינויים הללו? "פשוט מאוד, הקהל מחפש בקולנוע את מה שאי-אפשר למצוא בחיים. אם נותנים לו מה שאין בחיים, הוא אוהב את זה".

מה אין לו בחיים? "סרטים הודיים, למשל, סרטים היסטוריים, וגם סרטי-מתח".

"את השמות של הסרטים", הוא מסביר, "אנחנו בוחרים לפי התוכן של הסרט, והצנזורה מאשרת. לפעמים אנחנו משאירים גם את השם המקורי. אם הוא מתאים לתוכן של הסרט, ואם הוא מתאים לקהל. אנחנו מתחשבים מאד בקהל".

הוא קם, ושען על הלחיים הרודות של ג'ין מוסטאפה ומסכם: "בשביל להצליח בי-עסקים של הקולנוע צריך להיות בן-אדם מברזל. אני התחלתי מלא-כלום, והנה לאן הגעתי". הוא מראה בידו על המודעות ש'בחזרו, זה הכל עניין של ברזל".